

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 569: Cho Nên Gọi Là Vô Sinh Pháp Nhẫn

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 049)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cố danh vô sinh pháp nhẫn】 (Cho nên gọi là vô sinh pháp nhẫn)

Vị ấy tham câu thoại đầu này, “chư pháp bản bất sinh” (các pháp vốn không sinh), tất cả các pháp vốn không sinh, cho đến khi vọng niệm chẳng khởi, tâm của vị ấy an trụ nơi không sinh không diệt. Thì tâm làm sao còn sinh diệt được nữa? Chúng ta học “Kinh Kim Cang” cũng đã khá nhiều, tuy chưa học xong trọn bộ, nhưng đọc đến chỗ này, mọi người thấy đều hiểu rõ: tâm không có sinh diệt, thứ sinh diệt chính là ý niệm (niệm đầu). Ý niệm có sinh diệt, ý niệm sinh diệt không còn nữa thì chân tâm hiển lộ, chân tâm không sinh không diệt liền hiển hiện ra. Cảnh giới bên ngoài do chân tâm hiện ra chính là Nhất chân pháp giới, cảnh giới đó cũng là không sinh không diệt, đây gọi là vô sinh pháp nhẫn.

Chữ “nhẫn” này mang ý nghĩa là “nhất tâm chánh thọ”, nhất tâm chánh thọ ở chỗ này chính là chứng được; vị ấy đã chứng được, chứng được tất cả pháp không sinh không diệt, chứng được tất cả pháp vĩnh viễn thường trụ, vị ấy đã chứng được rồi. Nhẫn cũng được hiểu là đồng ý. Phật nói tất cả pháp không sinh không diệt, vị Bồ-tát này đã chứng được rồi, đối với lời Phật giảng thì đồng ý, không hề có ý kiến phản đối; cũng có ý nghĩa là nhận khả (vâng nhận). Vâng nhận và đồng ý có nghĩa rất gần nhau, những gì Phật giảng vị ấy đều đồng ý, đều vâng nhận.

Chúng ta ngày nay nghe Phật giảng tất cả pháp không sinh không diệt, chúng ta đều lắc đầu, chúng ta không đồng ý, chúng ta không thừa nhận. Vì sao vậy? Vì chúng ta nhìn tất cả pháp đều có sinh có diệt. Tại sao lại nhìn thấy tất cả pháp này có sinh có diệt? Bởi vì chúng ta đang dùng cái tâm sinh diệt để nhìn tất cả pháp, nên tất cả pháp cũng liền có sinh có diệt. Vì sao Phật, Bồ-tát nhìn

tất cả pháp không sinh không diệt? Các Ngài dùng chân tâm không sinh không diệt để nhìn tất cả pháp, nên tất cả pháp quả thật không sinh không diệt.

Điều này rất khó hiểu, không phải là cảnh giới của phàm phu chúng ta, chúng ta vẫn nên từ trong thí dụ mà hội ý, vẫn dùng việc chiếu phim làm thí dụ thì mọi người sẽ dễ hiểu hơn. Phàm phu chúng ta giống như người ngồi ở dưới đài, nhìn lên màn ảnh chiếu phim, nhìn thấy những hình ảnh trên đó có sinh có diệt, không ngừng biến đổi trong từng sát-na. Nhưng Phật, Bồ-tát là nhìn vào máy chiếu phim, nhìn những cuộn phim nhựa; cuộn phim nhựa không động, không sinh không diệt, từng cuộn từng cuộn phim nhựa không hề động, không có sinh diệt, chính là giống như trạng thái như vậy. Nói cách khác, những gì chúng ta thấy là vọng tướng, “phàm những gì có tướng, đều là hư vọng”; còn những gì chư Phật Bồ-tát thấy là chân tướng.

Cũng ví như nói, chúng ta xem là xem cái động tướng trên màn ảnh; còn Phật, Bồ-tát xem là xem từng tấm phim nhựa, không hề động, các Ngài nhìn là nhìn cái đó; các ngài nhìn thấy là chân tướng, chúng ta nhìn thấy là vọng tướng. Thí dụ thì chung quy không có cách nào thí dụ cho hoàn toàn giống y như thật được, chỉ có thể so sánh đại khái, so sánh phảng phất, quý vị hãy từ trong đây mà tự mình tĩnh tâm thể hội.